

ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ

№ 3

София, 12 ноември 2013 година

Върховният касационен съд на Република България, ОБЩО СЪБРАНИЕ НА НАКАЗАТЕЛНАТА КОЛЕГИЯ в съдебно заседание на двадесет и шести септември две хиляди и тринадесета година в състав:

ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПАВЛИНА ПАНОВА

**ПРЕДСЕДАТЕЛИ НА ОТДЕЛЕНИЯ:
ИВАН НЕДЕВ, ТАТЯНА КЪНЧЕВА**

ЧЛЕНОВЕ:

ПЛАМЕН ТОМОВ	КАПКА КОСТОВА
ЕЛЕНА ВЕЛИЧКОВА	БИЛЯНА ЧОЧЕВА
ЛИДИЯ СТОЯНОВА	БЛАГА ИВАНОВА
ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА	ЖАНИНА НАЧЕВА
ЛИЛЯНА МЕТОДИЕВА	СЕВДАЛИН МАВРОВ
САША РАДАНОВА	ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА
ВЕРОНИКА ИМОВА	МИНА ТОПУЗОВА
ЮРИЙ КРЪСТЕВ	БИСЕР ТРОЯНОВ
КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ	ГАЛИНА ЗАХАРОВА
РУЖЕНА КЕРАНОВА	КРАСИМИР ШЕКЕРДЖИЕВ
ЕЛЕНА АВДЕВА	ПЛАМЕН ПЕТКОВ
НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ	

с участието на секретаря Румяна Виденова
сложи на разглеждане тълкувателно дело № 3 по описа за 2013 година,
докладвано от съдия **ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА**

Председателят на Върховния касационен съд на Република България е сезирал Общото събрание на Наказателна колегия с искане на основание чл.125, вр. чл.124, ал.1, т.1, пр.1 от ЗСВ за приемане на тълкувателно решение, което да даде отговори на следните въпроси:

1. Приема ли се за изпълнение в производството по чл. 457 НПК допълнителното наказание глоба, наложено от чуждестранния съд, и в какъв размер - размера, в който е наложена от чуждестранния съд или до пределния максимален размер на глобата, ако такава е предвидена в съответния текст на НК?

2. В случай, че следва да се приеме наказанието глоба в размера, наложен от чуждестранния съд, той следва ли да се преизчислява в български лева, и към кой момент – момента на постановяване на присъдата на чуждестранния съд или друг меродавен момент?

3. Следва ли да бъде зачетен положеният от трансферирания осъден български гражданин труд, положен в осъдилата го държава?

Общото събрание на Наказателната колегия, в изпълнение на предвидените в чл.124 от Конституцията на Република България и чл.124, ал.1, т.1 от Закона за съдебната власт правомощия, за да се произнесе, взе предвид следното:

ПО ПЪРВИ ВЪПРОС:

Република България е ратифицирала Конвенцията за трансфер на осъдени лица (КТОЛ) от 21.03.1983 г. на Съвета на Европа, със закон, приет от 36-то Народно събрание на 27.04.1994 г., ДВ, бр.39 от 1994 г., влязла в сила за Република България на 15.09.1994 г.; издадена от Министерство на правосъдието, обн. ДВ, бр.8 от 24.01.1995 г.

В чл.1, б.А от същата е разяснен изразът “наказание”-всяко наказание или мярка на лишаване от свобода, наложена от съд, за определен или неопределен срок за извършено престъпление.

Със Закона за ратифициране на Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси и Допълнителния протокол към нея, КТОЛ и Европейската конвенция за екстрадиция и двата допълнителни протокола към нея, обн.ДВ,бр.39 от 10.05.1994 г., изм. бр.11 от 31.01.2002 г.,бр.103 от 25.11.2003 г.,бр.90 от 07.11.2006 г., Република България е декларирала по КТОЛ, че съгласно действащото законодателство ще прилага процедурата по чл.9, т.1, б.А и чл.10 от тази конвенция. Това означава, че компетентните органи на изпълняващата държава (в съобразие с отправеното питане – Република България) ще продължат изпълнението на търпимо вече в осъдилата държава наказание лишаване от свобода незабавно или на основата на съдебно или административно решение при условията на чл.10. Съгласно последните, изпълняващата държава е обвързана с правния характер и срока на наложеното наказание лишаване от свобода, определено от осъдилата държава- т.1. Съгласно т.2, ако характерът или срокът на наказанието са несъвместими със законодателството на изпълняващата държава или ако законодателството на тази държава го изисква, изпълняващата държава чрез съдебно или административно решение приспособява санкцията към наказание или мярка, предвидени от нейното законодателство за престъпления от същия характер, като наказанието или мярката трябва да

съответства, доколкото е възможно, на наложеното от присъдата за изпълнение, без възможност за утежняване характера или срока на санкцията, наложена в осъдилата държава, нито надвишаване на максимума, предвиден от закона на изпълняващата държава.

Разпоредбите на глава 36, раздел I от НПК, озаглавен „Трансфер на осъдени лица”, уреждат предаването на осъдени лица на собствената им държава за изтърпяване на наказание лишаване от свобода, в съответствие и в изпълнение на Конвенцията за трансфер на осъдени лица и Допълнителния протокол към нея от 18.12.1997 г., ратифициран със закон, приет от 39-то НС на 28.01.2004 г. - ДВ, бр. 11 от 10.02.2004 г.; издаден от Министерство на правосъдието, обн.ДВ, бр. 92 от 15.10.2004 г., в сила за Република България от 01.07.2004 г. Извършването на трансфер на осъдено лице от чужбина за Република България, т.е., когато българската държава е изпълняваща, предвижда намеса на наказателен съд, с оглед реализиране процедурата по решаване на въпросите във връзка с изпълнение на съдебния акт. Същевременно, това е допустимо, доколкото в международен договор, в който участва Република България, не е уговорено друго - чл. 462 от НПК.

Присъединяването на Република България към Европейския съюз (ЕС) на 01.01.2007 г. е свързано с приемане достиженията на правото на общността (*acquis communautaire*), включително и по отношение на примата на правото на ЕС (първично и вторично) пред нормите на националното право на държавите-членки на ЕС. Развиването на пространството на свобода, сигурност и правосъдие в областта на съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси в Съюза се основава на принципа на взаимно признаване на присъдите и съдебните решения, въведен с Договора за Европейския съюз от 07.02.1992 г. (Договора от Маастрихт), намерил място и в Дял V „Пространство на свобода, сигурност и правосъдие”, глава 4 „Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси” от Договора за функциониране на Европейския съюз (Договора от Лисабон).

По вторичното право на ЕС, законодателните инструменти в областта на съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси са решения и рамкови решения, заменени с влизането в сила на Договора от Лисабон с директиви. Прилагането на тези актове е свързано със задължение на съответната държава-членка на ЕС да ги транспонира в националното си законодателство.

Относими към т.1 от проблематиката на настоящото тълкувателно решение са Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета на ЕС от 24.02.2005 г. относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции и Рамково решение 2006/783/ПВР на Съвета на ЕС от 06.10.2006 г. за прилагане на принципа за взаимно признаване на решения за конфискация. Те

са въведени в националното законодателство на Република България със Закона за признаване, изпълнение и изпращане на решения за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции (ЗПИИРКОРНФС, обн. ДВ, бр. 15 от 23.02.2010 г.). Тези рамкови решения са изменени с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26.02.2009 г., с което се укрепват процесуалните права на лицата и се насърчава прилагането на принципа на взаимно признаване на решения, постановени в отсъствието на заинтересованото лице по време на съдебния процес, във връзка с което е последвало и изменение на българския закон (изм. и доп., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г.).

Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 1 от ЗПИИРКОРНФС, решение за налагане на финансови санкции представлява влязъл в сила съдебен акт в държава-членка на ЕС, за налагане на задължение за плащане на: глоба, имуществена санкция или всякакъв друг вид парична санкция, наложена с акт на съдебен или несъдебен орган за извършване на престъпление или административно нарушение, издаден в държава-членка на ЕС от съд, компетентен по наказателни дела или от административен орган. По този начин, в изпълнение на Рамково решение 2005/214/ПВР се утвърждава принципът на взаимно признаване на присъдените по наказателни дела финансови санкции между държавите-членки на ЕС, което представлява „надграждане“ над съществуващите инструменти за правна взаимопомощ, сред които са тези на Съвета на Европа.

1.1 Предвид казаното, според Общото събрание на Наказателната колегия на Върховния касационен съд на Република България, в производството по чл. 457 от НПК допълнителното наказание глоба се приема за изпълнение (по силата на чл. 457, ал. 6 от НПК), когато то е наложено по присъда на чуждестранен съд на държава извън ЕС, до максимално определения размер на глобата, предвидена в санкционната част на съответната норма на НК, ако в международен договор с участие на Република България и осъдилата държава, нечленуваща в ЕС, не е предвидено друго. По принцип трябва да се отчете, че видът и размерът на наказанието за определени престъпления е различен за отделните държави. Това различие изхожда от нееднаквите законодателни виждания за степента на обществена опасност на конкретното деяние в светлината на политико-обществено-икономическите отношения за всяка държава, както и на самия деец. Ето защо, за еднородни или подобни престъпни посегателства в отделните държави са визирани различни наказания и извършващото престъпление лице е поставено в зависимост от решението на съответното законодателство.

За да отговори на поставения въпрос, ОСНК взе предвид и разпоредбата на чл.457, ал.4, изр.1 от НПК, предвиждаща редуциране на наказанието лишаване от свобода до максималния срок на това наказание по закона на Република България, ако определеният с присъдата такъв е по-висок. Същото разрешение следва да се прилага и за глобата, определена по силата на чл.457, ал.6 от НПК. Подобна аналогия е допустима, в съответствие с чл.46, ал.2 от Закона за нормативните актове.

Приетото разбиране за намеса на българския съд съгласно местното законодателство на РБ като изпълняваща държава, отговаря и на предвиденото в чл.10, т.2 от КТОЛ съдебно правомощие - срокът на санкцията, наложена в осъдилата държава, да не надвишава максимума, предвиден от закона на изпълняващата държава. Преди произнасянето, с което се приспособява наказанието, осъдилата държава е предала лицето с ясна представа за правомощията на съответния орган на изпълняващата държава.

1.2 При трансфер от държава-членка на ЕС с изпълняваща държава България, по отношение на допълнително наложеното с чуждестранната присъда наказание глоба се прилагат правилата на ЗПИИРКОРНФС. Този закон е специален по отношение на НПК и приема условията по рамкови решения на Съвета на ЕС в съответствие с Договора от Маастрихт. Последният представлява предвиден в чл.462 от НПК международен договор, по който Република България е страна. Въз основа на него са направени специални уговорки, възпроизведени в цитирания закон по силата на правото на ЕС. Затова липсва база, от която да се изведе нееднакво третиране на лицата с трансфер от държава-членка на ЕС и държава извън него.

Така направеният извод се подкрепя и от анализа на §4 от преходните и заключителни разпоредби към ЗПИИРКОРНФС, съгласно който заварените производства по глава 36 от НПК се довършват по досегашния ред. За новите производства следователно, образувани след влизане на закона в сила, се прилага редът, предвиден в него. По причини, свързани с по-лесно изпълнение на задължения по наложени от органи на чуждестранни държави-членки на ЕС финансови санкции, той визира съдилища, различни от единствено компетентния в процедура по глава 36, раздел I от НПК Софийски градски съд - окръжните съдилища по местоживееене или обичайното пребиваване на лицето. Ето защо произнасянето по въпроса за наложената от чуждестранен съд глоба като допълнително наказание, наред с определено лишаване от свобода от съд от държава-член на ЕС, не може да не бъде отделено от процедурата по чл.457 от НПК, включително и при разсъждения на плоскостта на процесуална икономия. Казаното се прилага и

в процедура по чл.44, ал.11 от Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест.

ПО ВТОРИ ВЪПРОС:

В съответствие с отговора на първи въпрос, ОСНК приема, че:

2.1 Глобата трябва да се преизчислява в български лева, за да се постигне адаптиране на чуждата присъда към правилата на местното законодателство и в съответствие с това, към българската парична единица. Курсът на преизчисление следва да е официалният на Българската народна банка, защото съгласно чл.1 от Закона за Българската народна банка, последната е централна банка на Република България.

2.2 Меродавният момент на преизчисляване е денят на влизане в сила на присъдата, постановена от съответния компетентен съд на държава извън ЕС. Оттогава съдебният акт на осъдилата държава придобива изпълнителна сила и възниква възможност за изпълнение на публичното задължение, каквото е глобата.

ПО ТРЕТИ ВЪПРОС:

3.1.Основна последица от трансфера на осъденото лице е установяването на изключителна компетентност на изпълняващата държава върху изпълнението на наказанието. Разпоредбата на чл.9,т.3 от КТОЛ регламентира правилото, че изпълнението на наказанието се урежда от закона на изпълняващата държава. Съгласно чл.12 от Конвенцията всяка страна може да разреши помилване, амнистия или смекчаване на наказанието в съответствие със своята Конституция или други правни разпоредби.

КТОЛ е съпроводена от обяснителен доклад, разясняващ понятията на този международен документ. В параграф 47 от същия, във връзка с приложението на чл.9, е отразено, че и при “продължаване изпълнение на наказанието”, и при “преобразуване” на същото, изпълнението се регламентира от законодателството на изпълняващата държава, като прилагането на правото на последната трябва да бъде тълкувано в широк смисъл. В параграф 49 от обяснителния доклад, във връзка с приложението на чл.10 от КТОЛ е обяснено, че когато изпълняващата държава приспособява наказанието в процедура по “продължаване на изпълнението” му, тя е обвързана от правната природа и времетраенето на наказанието по начина, определен от осъдилата държава. Изискването за задължително съобразяване с “времетраенето” на наказанието, наложено от чуждата държава, означава,

че срокът (размерът) на наказанието, изпълнявано в изпълняващата държава, следва да отговаря на приетия (наложения) по присъдата на осъдилата държава, с приспадане на изтърпяното наказание и всяко намаляване на постановеното за изтърпяване лишаване от свобода, осъществено в осъдилата държава до деня на трансфера.

Тъй като от 01.01.2007 г. Република България е членка на ЕС, трябва да се спомене и Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета на ЕС от 27.11.08 г. за прилагане на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в ЕС. Съгласно чл.26 от него, то заменя съответните разпоредби на конвенции, приложими към отношенията между държавите-членки, сред които е и КТОЛ. Поради обстоятелството, че цитираното рамково решение не е транспонирано във вътрешното законодателство на България, отговорът на поставения трети въпрос се отнася както за хипотезите на приспособяване след трансфер в Република България от държави извън ЕС, така и за такива от държави в ЕС, щом в международен договор, по който страна е България, не е предвидено друго. Следва да се отбележи обаче, че съгласно чл.17, пар.1 от Рамковото решение, също се предвижда при изпълнение на наказанието да се прилага правото на изпълняващата държава, чиито органи са единствено компетентни, при спазване на определени условия, да вземат решения относно процедурата за изпълнение и да определят произтичащите от нея мерки.

Изложеното обуславя извод, че възприетият от Република България принцип на продължаване изпълнението на наказанието по чл.9,т.1,б.А и чл.10 от КТОЛ съдържа забрана за компетентните съдебни власти на Република България като изпълняваща държава, да осъществяват самостоятелна дейност по индивидуализация на наказанието на трансферираното лице, но изпълнението на наложеното му наказание след трансфера се подчинява изцяло на националния законов регламент на изпълняващата държава. В такъв контекст следва да се разбира и същността на определението по чл. 457, ал.3 от НПК – съдебен акт за приемане за изпълнение на постановена от чуждестранен съд присъда като „своя”, все едно постановена от национален съд. В този акт се разрешават всички въпроси, свързани с изпълнение на наложеното по чуждестранната присъда наказание – първоначален режим, тип затворническо заведение за изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода, приспадане на изтърпяното в осъдилата държава наказание, както и изтърпяното там предварително задържане.

Законодателството на Република България предвижда възможност за намаляване на наказанието лишаване от свобода на основание чл.41, ал.3 от НК, щом при изтърпяването му трансферираният български гражданин е полагал общественополезен труд. Няма съмнение, че на осъдения се дължи приспадане, ако той работи след трансферирането му в Република България. Но такова зачитане се дължи, и ако той е положил труд във вида, предвиден в нормата на чл.178 от ЗИНЗС, в осъдилата го държава, дори когато такова зачитане не е предвидено в нейното законодателство. Казаното е така, тъй като полагането на труд не е елемент от самото наказание лишаване от свобода, а последица от неговото изпълнение. От това положение произтича извод, че зачитането на положения труд за намаляване срока на наказанието по чл. 41, ал. 3 от НК не е свързано с индивидуализацията (определянето) на наказанието, а представлява дейност във връзка с неговото изпълнение. Последното обвързва компетентността на изпълняващата държава, чиито правила за изпълнение на наказанието се прилагат в цялост, включително и относно основанията и формите на смекчаването му.

От друга страна, дължимата по нашето законодателство редуция не следва да се осмисля като привеждане в действие на неприетия от Република България способ за преобразуване на наказанието по смисъла на чл.9, т.1, б.Б и чл.11 от КТОЛ или като преразглеждане на присъдата по силата на чл.13 от Конвенцията. Зачитането на положения труд за намаляване срока на наказанието по чл.41, ал.3 от българския НК държи сметка за положителното въздействие на полагането на труд върху процеса на поправяне и превъзпитание на осъденото лице. Включването на осъдения в трудов процес е важна предпоставка за ресоциализацията му, като правното значение и последиците на този факт подлежат на единна оценка, без да се допуска разграничение с оглед обстоятелството дали трудът е положен на територията на чуждата държава или в Република България. По силата на закона – на основание чл.41, ал.3 от НК – периодът на положения от осъдения общественополезен труд се приема за изпълнение на наказанието лишаване от свобода, независимо от местопологането му. Приспадането на отработените дни е законова привилегия, която не ревизира наложеното от осъдилата държава наказание лишаване от свобода, нито неговото „времетраене“, а представлява задължително приложима благоприятна последица, обусловена от самия факт на полагане на общественополезен труд при изтърпяване на лишаването от свобода, както и при задържане (чл.257, ал.1 и чл.240 ЗИНЗС). Става дума следователно за смекчаване на наказанието по смисъла на чл.12 от КТОЛ.

Зачитане не се дължи, когато определеният от издаващата държава остатък за изтърпяване е изчислен след приспадане на положения в чуждата

държава труд. Независимо дали е по-неблагоприятно, еднакво или по-благоприятно за трансферираното лице от възприетото по българското законодателство, зачитането трябва да се извършва по правилата на осъдилата държава, тъй като продължава да се изпълнява определеното от нея наказание.

Предвид казаното, при решаване на въпроса за трансфер на осъдено лице, български гражданин, между Главния прокурор на Република България и компетентния орган на другата държава, постигнатото между тези страни споразумение следва да се съпровожда от точни данни във връзка с обстоятелствата дали осъденото лице е полагало труд (респективно дали е участвало в курсове и обучения) при изпълнение на наказание лишаване от свобода в пенитенциарно заведение (или мярка по задържане) в чужбина; в какъв период от време; дали определеният от издаващата държава остатък за изтърпяване е изчислен след зачитане на положен в чуждата държава труд.

3.2 Органът, извършващ приспособяването, е съдът. Единственият компетентен първоинстанционен такъв според НПК, е Софийският градски съд, а при обжалване или протестиране на постановления от него съдебен акт - Софийският апелативен съд. Разпоредбите на КТОЛ и чл. 457 от НПК дават основание за извод, че само съдът, не и прокуратурата или затворническата администрация, може да извърши зачитането. Това е така, защото предвид обсъжданата процедура се касае за съдебна дейност, свързана с окончателно определяне на остатъка от наказанието лишаване от свобода, което следва да бъде доизтърпяно от лицето в изпълняващата държава. В подкрепа на казаното за компетентността на съда следва да се тълкуват и предписанията, дадени в т.3 на ППВС № 7/27.06.1975 г., изменено с ППВС №7 от 06.07.1987 г. с оглед приложението на чл.70 от НК и т.3 от ТРОСНК № 24/19.06.1969 г., постановено по Н.Д. 25/1969 г., относно присъединяване на наказанието по чл.27, ал.1 и 2 от НК.

Въз основа на изложеното, Общото събрание на Наказателната колегия на Върховния касационен съд на Република България

Р Е Ш И:

По т.1

В производството по чл.457 от НПК допълнителното наказание глоба се приема за изпълнение, когато е наложено по присъда на чуждестранен съд на държава извън Европейския съюз, до пределния максимален размер на

глобата, предвидена в санкционната част на съответната норма на НК, освен ако в международен договор с участие на Република България и осъдилата държава извън Европейския съюз е предвидено друго.

По т.2

В процедурата по чл.457 от НПК, глобата, приета за изпълнение при трансфер от държава извън Европейския съюз, се преизчислява в български лева по курса на Българската народна банка към деня на влизане на присъдата на чуждестранния съд в сила.

По т.3

Положеният общественополезен труд от трансферирания осъден български гражданин в осъдилата го държава трябва да бъде зачетен от съда за намаляване срока на наказанието, освен ако определеният от издаващата държава остатък за изтърпяване е изчислен след зачитане на положения труд.

ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВКС:

ПАВЛИНА ПАНОВА

ПРЕДСЕДАТЕЛИ НА ОТДЕЛЕНИЯ:

ИВАН НЕДЕВ.....

ТАТЯНА КЪНЧЕВА.....

ЧЛЕНОВЕ:

ПЛАМЕН ТОМОВ.....	КАПКА КОСТОВА.....
ЕЛЕНА ВЕЛИЧКОВА.....	БИЛЯНА ЧОЧЕВА.....
ЛИДИЯ СТОЯНОВА.....	БЛАГА ИВАНОВА.....
ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА	ЖАНИНА НАЧЕВА..... <i>/особено мнение/</i>
ЛИЛЯНА МЕТОДИЕВА.....	СЕВДАЛИН МАВРОВ.....
САША РАДАНОВА.....	ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА.....
ВЕРОНИКА ИМОВА.....	МИНА ТОПУЗОВА.....
ЮРИЙ КРЪСТЕВ.....	БИСЕР ТРОЯНОВ.....
КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ.....	ГАЛИНА ЗАХАРОВА.....
РУЖЕНА КЕРАНОВА.....	КРАСИМИР ШЕКЕРДЖИЕВ.....
ЕЛЕНА АВДЕВА.....	ПЛАМЕН ПЕТКОВ.....
НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ.....	

О С О Б Е Н О М Н Е Н И Е

на съдия Жанина Начева

Не съм съгласна с отговора по т. 3 от тълкувателното решение, че при трансфер на осъдения за изтърпяване на останалата част от наказанието, положеният труд от българския гражданин на територията на чуждата държава следва да се зачете, независимо дали такова зачитане е предвидено като намаляване на изтърпяното наказание според закона на осъдилата го държава.

Разпоредбите на чл. 9, т. 3 и чл. 10, т. 1 от Конвенцията за трансфер на осъдени лица ясно показват, че националното законодателство на Република България като изпълняваща държава урежда изпълнението на лишаването от свобода от момента, в който осъденият е приет на територията на българската държава, за да продължи изтърпяването на остатъка от наложеното наказание по присъдата на осъдилата го държава. Безусловно при определяне на останалата част от наказанието за изтърпяване след трансфера съдът трябва да държи сметка за всяка редукция по отношение на наложеното наказание, която е призната на осъдения в съответствие със закона на чуждата държава. Информацията следва да фигурира в официалните документи, които осъдилата държава е длъжна да предостави на изпълняващата държава по чл. 6 от Конвенцията.

В този смисъл вярно е като цяло съображението, намерило място в мотивите на мнозинството, че зачитането (на положения труд) трябва да се извършва по правилата на осъдилата лицево държава. От него логически следва, че такова намаляване на наказанието за изтърпяване на осъдения в чужбина български гражданин е регламентирано в законодателството на държавата, чиито съд е постановил присъдата, приета от Република България за продължаване изпълнението на наложеното наказание. Посоченото обаче е несъвместимо с погрешната теза, че периодът на положения от осъдения труд във вида по чл. 178 от ЗИНЗС на територията на чуждата държава преди трансфера ще се приема за изпълнение на наказанието лишаване от свобода по силата на чл. 41, ал. 3 от НК, т.е. защото зачитането е предвидено в българския закон (респективно в посоченото съотношение) и независимо дали положеният труд се признава като привилегия за намаляване на срока на изтърпяното наказание по закона на държавата, осъдила българския гражданин.

Застъпената позиция означава, че при трансфер на осъден в чужбина български гражданин, изтърпял част от наказанието в осъдилата държава,

правните норми от вътрешното ни право могат да уреждат изпълнението на цялото наказание по присъдата, което противоречи на чл. 9, т. 3 и чл. 10, т. 1 от Конвенцията.

Разбирането на мнозинството не намира подкрепа и от чл. 12 на Конвенцията за трансфер на осъдени лица, според който всяка страна може да разреши помилване, амнистия или смекчаване на наказанието в съответствие със своята Конституция или други правни разпоредби. Чл. 41, ал. 3 от НК позволява намаляване на срока за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, но е приложим единствено за частта от наказанието, която осъденият изтърпява след трансфера на територията на Република България.

Напълно различен е и въпросът дали намаляването по чл. 41, ал. 3 от НК на срока за изтърпяване на останалата част от наказанието променя или не продължителността на самото наказание лишаване от свобода по присъдата на осъдилата лице то държава. Без значение е и аргументът, че зачитането на положения труд от осъдения не е свързано с индивидуализация на наказанието (безспорното е положението, че българският съд не упражнява контрол по същество на присъдата). Разрешението, дадено по т. 3 на тълкувателното решение поначало няма връзка с третираните аспекти от механизма за трансфер на осъдени лица в Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета на Европейския съюз от 27.11.2008 г.